

Warszawa, 20 marca 1936 r.

URZĄD PATENTOWY

D 03d 27/18

2

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 22653.

Kl. 86 d, 7/01.

Collins & Aikman Corporation
(Philadelphia, Pennsylvania, Stany Zjednoczone Ameryki).

D 03d 27/18

Kobierzec podłogowy z tkaniny włochatej i sposób jego wyrobu.

Zgłoszono 13 sierpnia 1930 r.

Udzielono 17 stycznia 1936 r.

Pierwszeństwo: 14 sierpnia 1929 r. (Stany Zjednoczone Ameryki).

Przedmiotem wynalazku niniejszego jest kobierzec podłogowy bez szwów, zestawiony z pasów lub taśm tkaniny włochatej, w ten sposób wykonanych i połączonych, iż osiąga się niestrzępiące się i pokryte włosem, a więc niewidoczne połączenie wzmiankowanych pasów. Wynalazek niniejszy zapobiega konieczności tkania lub trzymania na składzie kobierców o rozmaitej szerokości i pozwala na użytkowywanie końców lub odciętych kawałków, które zwykle są wyrzucane. Nadto dzięki wynalazkowi temu można przykryć przestrzenie wszelkiej wielkości kobiercem, wytworzonym z pasów, jakby jednolitem przykryciem. Wreszcie wyna-

lazeł łagodzi natężenia i ruch pokrowca podłogowego pod naciskiem stóp i w ten sposób zmniejsza zużycie tkaniny podłogowej oraz dążność spojeń do rozdzielenia się. Wobec tego podłoże tkaniny może być tkane luźniej, staje się podatniejszym, niż zwykłe podłoża kobiercowe, i nadaje się do wyrobu na podwójnym krośnie do pluszu.

W myśl wynalazku niniejszego pasy tkaniny włochatej, powleczone od spodu nierozpuszczalnym we wodzie klejem złożonym, w dalszym ciągu niniejszego opisu zwanym „kleiwo”, zapobiegającym wychodzeniu włosków lub strzępieniu się podłoża, są połączone wzdłuż zrównanych

ze sobą brzegów, posiadających włos jednolitej gęstości, oraz są przytrzymywane zapomocą paska sklejającego, umieszczonego wzdłuż podłoża.

Dzięki zastosowaniu wynalazku niniejszego można szybko wyrabiać piękne, trwałe i tanie kobierce podłogowe na podwójnem krośnie czółenkowem, tworzącem dwa podłoża, połączone zapomocą włókien osnowy, które przecina się w celu utworzenia oddzielnych tkanin. Po nasyceniu podłoża tkaniny od spodu kleiwem, które wiąże włókna względnie włosy osnowy, wzmacnia tkaninę i zapobiega strzępieniu lub rozplataniu się tkaniny, krawędzie tkanin zostają zrównane i połączone ze sobą. Zrównanie brzegów łączonych tkanin uskutecznić można przez nałożenie na siebie równanych krawędzi i jednocześnie przecięcie ich nożem. Albo też krawędzie tkanin można osobno zrównać w stosunku do siebie. W obu jednak przypadkach jest rzeczą pożądaną, ażeby krawędź przecinała się wzajemnie z częścią tkaniny o zwykłej gęstości włosów i była dopasowana tak, aby nie istniała linja lub powierzchnia, odgraniczająca włos, przylegający do krawędzi.

Tkaniny ze zrównanymi i stykającymi się krawędziami łączy się najlepiej, powstrzymując je od przesunięcia się względem siebie przez dociśnięcie do podłoża paska tkaniny lub taśmy, powleczonej kleiwem w rodzaju wodnej zawiesiny gumy, które, krzepnąc, tworzy nierozpuszczalny materiał wiążący. Kleiwo tego rodzaju przenika między włoski i w pory włókien i może tworzyć w tkaninie włochatej warstwę ciągłą. Kobierce lub dywany, utworzone w ten sposób, nie wykazują szwów lub linii, oddzielających poszczególne pasy, z których są wykonane.

Postać wykonania wynalazku przedstawiono na rysunku, na którym:

fig. 1 przedstawia schematyczny przekrój podwójnej tkaniny pluszowej, jeszcze

nierozciętej przez środek w celu utworzenia dwóch oddzielnych tkanin,

fig. 2 — schematyczny widok kobierca pluszowego, którego podłoże jest nasyczone nierozpuszczalnem w wodzie kleiwem,

fig. 3 — schematyczny przekrój, wskazujący dogodny sposób cięcia pasów kobierca pluszowego w celu otrzymania zrównanych krawędzi,

fig. 4 — schematyczny przekrój, wskazujący pierwszą czynność nakładania paska łączącego na krawędzie pierwszych pasków kobierca pluszowego,

fig. 5 — schematyczny przekrój, wskazujący łączenie następnego pasa z uprzednio połączonymi pasami,

fig. 6 — widok zgóry kobierca według fig. 5.

Jak widać na rysunku, na krośnie pluszowem zwykłego typu tka się podwójną tkaninę włochatą, składającą się z podłoży 1 i 2, połączonych nitkami osnowy 3, które następnie przecina się nożem 4 w celu podzielenia materiału na dwie tkaniny włochate. Takie tkaniny włochate najkorzystniej tka się w ten sposób, że każdą nitkę wątkową obejmują luźno pętlcami nitki osnowy, przytem tkanina jest utkana tak luźno, że liczba nitek wątkowych jest niezwykle mała i niedostateczna do powstrzymania nitek osnowy od przesuwania się, przy zwykłym użytku kobierca.

Nitki osnowy w ten sposób luźno utkanych tkanin można silnie umocować w podłożu i zapobiec ich wypadaniu oraz strzępieniu obciętych krawędzi tkaniny zapomocą kleiwa, tworzącego nierozpuszczalną w wodzie powłokę, przez którą nie przenika ani kurz, ani wilgoć. Powłokę taką tworzy się przez powleczenie podłoża nieskrzepniętą wodną zawiesiną gumy, zawierającą ciało wulkanizujące, oraz ciało, przyspieszające wulkanizację. Kleiwo takie krzepnie albo wskutek parowania w zwykłej temperaturze, albo wskutek podgrzania do temperatury, niezbędnej do

przeprowadzania wulkanizacji i krzepnięcia. Stopień ogrzania zależy od ilości i gątkunku użytego ciała wulkanizującego i ciała przyspieszającego wulkanizację.

Pasy kobiercowe, utworzone w ten sposób, posiadające jednakową szerokość, tnie się na poprzeczne taśmy o odpowiedniej długości. Krawędzie podłużne tych taśm równa się przez przykrojenie każdej taśmy wzdłuż linii prostej, jak np. wzdłuż nitek wątkowych 1, albo też można je nałożyć, jak widać na fig. 3, i następnie jednocześnie przeciąć nożem, wskutek czego otrzymuje się jednakowe krawędzie, które mogą być albo proste albo zazębione. Cięcia dokonywa się w dostatecznej odległości od krajki tkaniny, ażeby gęstość włosa wzdłuż krawędzi paska była jednakowa z gęstością włosa reszty tkaniny, przyczem powłoka, wytworzona na podłożu tkaniny, zapobiega wypadaniu włosa i strzępieniu się tkaniny. Po ułożeniu obok siebie zrównanych krawędzi, jednolita gęstość włosa, dochodząca do samych brzegów tkaniny, ukrywa obecność szwu. Najlepiej powstrzymuje taśmy od przesunięcia się pasek sklejający, umieszczony wzdłuż szwu podłoża.

W celu ułatwienia nakładania paska sklejającego oraz zapobieżenia przesunięciu się zrównanych krawędzi podczas nakładania powyższego paska, pasy 7 i 8 można nałożyć na tkaninę 9 stroną włochatą, przyczem zrównane krawędzie winny się znajdować obok siebie. Wciśnięcie włosa paska dolnego we włosy pasów, odwróconych na pasie dolnym, zapobiega przesunięciu się krawędzi tych odwróconych pasów, jednocześnie zaś krawędzie te łączą się zapomocą paska lub taśmy 10, powleczonej warstwą kleju 11. W razie potrzeby przyleganie paska łączącego można wzmocnić przez przepuszczenie łączonych tkanin w miejscu złączenia między dwoma wałkami.

Skoro początkowo złączone pasy 7 i 8

zostały razem skleione, obraca się je stroną licową do góry i odpowiednio kładzie na podłożu. Tworzą one teraz powierzchnię, na której założona jest i trzyma się wolna krawędź 12 zewnętrznego pasa 8. Wolny pas, jak np. wolny pas 9, którego krawędź odpowiada krawędzi przełożonej części 12, kładzie się na stronie licowej poprzednio położonej tkaniny, obok przełożonej części 12, poczem nakłada się lepki pasek 13, w celu połączenia stykających się krawędzi. Skoro klej, łączący pasek 13 z tkaninami włochatymi 8 i 9 dostatecznie skrzepnie, części 12 i 9 odwraca się tak, że ich tylne strony spoczywają na podłożu, a strony licowe są zwrócone ku górze. Wolny zewnętrzny brzeg 9 odwraca się następnie w celu przytwierdzenia do niego następnego pasa lub taśmy i t. d., dopóki nie pokryje się całej podłogi.

Wykończony kobierzec może posiadać liczne szwy podłużne i poprzeczne lub też szwy, skierowane do siebie pod kątem. Można zatem zużytkować kawałki, które inaczej zostałyby odrzucone jako odpadki. Pomimo to, jednak, wykończony kobierzec posiada wygląd tkaniny jednolitej, utkanej całkowicie na szerokim krośnie bez połączeń lub szwów. Nieślizganie się kobierca po podłożu zapobiega natężeniu spojeń, ponieważ chodzenie po kobiercu nie powoduje wyciągania lub ruchów tkaniny po podłożu, a normalna gęstość włosków i nieobecność jakiegokolwiek szwu, znajdującego się lub zakładającego się na spojeniach, zapobiega zniszczeniu podłoża w miejscach spojenia i ukrywa ich obecność.

Na żądanie można włoski przyszyć nieco krócej na częściach pasów, odpowiadających szerokością lepkiemu paskowi tak, aby grubość tego paska była niewidoczna i powierzchnia włosków była równa. Zwykle jednak jest to zbędne, ponieważ grubość przytwierdzonego paska nie posiada znaczenia i nie zmienia dostrzegalnie poziomu powierzchni włocha-

tej. Włochatą powierzchnię można również ozdobić przez drukowanie, strzyżenie, przypalanie lub w podobny sposób.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Kobierzec podłogowy z tkaniny włosatej, znamienny tem, że składa się z licznych pasów tkaniny włosatej, posiadających zrównane i niestrzępiące się krawędzie, podklejone na całej swej długości od spodu nagumowanymi paskami, przyczem krawędzie pasów tkaniny są ułożone obok siebie bez zszywania.

2. Sposób wyrobu kobierców podłogowych według zastrz. 1, znamienny tem, że pasy tkaniny z włosiem tną się wzdłuż ich odnośnych nitek wątkowych, w celu utworzenia niestrzępiących się zrównanych krawędzi, przyczem w ten sposób przycięte pasy łączą się, podklejając styki od spodu zapomocą paska nagumowanego.

Collins & Aikman
Corporation.

Zastępca: Inż. Cz. Raczyński,
rzecznik patentowy.

